

MIQUEL PATON

MIQUEL PATON

MIQUEL PATON
FORMES D'UN ANHEL

CATÀLEG**EXPOSICIÓ****Edició**

Museu de Tortosa
Ajuntament de Tortosa

Coordinació

Núria Gil Duran

Disseny i maquetació

Jaume Martínez / rreset

Textos

Ferran Bel Accensi
Núria Gil Duran
Emili Rosales Castellà
Ramon Rosales Sebastià

Revisió lingüística

Miquel Estrampes Blanch
Jordi Duran Suàrez

Traducció

Tiffany Carter

Fotografia

Bea Dalmau Benet

Impressió

Impremta XXXXXX

Dipòsit Legal

DL T 323-2017

ISBN 9788461791675

Amb el suport de:

Presentació	8
"Closos finits". Núria Gil	10
Obra	13
"Les maniobres de la llum". Emili Rosales	28
"Fitar l'anhel". Ramon Rosales	43
Biografia	59
Shapes of a Yearning	63

El Museu de Tortosa ofereix a la sala Antoni Garcia de l'antic Escorxador un programa estable d'exposicions temporals a la ciutat. Les línies d'actuació són la difusió del patrimoni cultural i històric, i la difusió de les arts visuals, amb especial atenció als creadors de la ciutat i del territori. És en aquesta línia de programació en què s'inscriu l'exposició que il·lustra el present catàleg.

"Formes d'un anhel" presenta obra inèdita de l'artista Miquel Paton, pintor tortosí que ha desenvolupat i consolidat un llenguatge propi, vinculat profundament a les nostres terres. El reconeixement al seu treball és el ferm propòsit d'apropar la seva obra al públic per tal de mostrar les seves darreres creacions i contribuir a l'ampliació d'un corpus teòric que contextualitzi la seva obra.

Aquest és un conjunt d'obra creat especialment per al Museu de Tortosa, en el qual han participat l'Ajuntament, la Diputació de Tarragona i l'IDECE, amb el convenciment que estem davant d'una exposició que pretén reconèixer la trajectòria i el talent creatiu de Paton. En aquest sentit, vull agrair el treball de la regidora de Cultura, Dolors Queralt, i de la comissària de l'exposició, Núria Gil.

És per això que us convidem a apropar-vos un cop més a la singularitat de la seva sensibilitat, i a gaudir de la capacitat d'aquest artista per trobar el camí propici per tal d'expressar l'essencial a través de la seva obra.

Ferran Bel i Accensi

Alcalde de Tortosa

Quan t'endinses en un espai íntim tens la sensació de transgredir alguna cosa que no et pertany, de la qual no en formes part, que promou un trencament entre el jo i l'altre. Quan l'espai és un taller d'artista això es dona en gran mesura. Què hi esperes visualitzar? Hi entraràs en diàleg? En aquest cas, l'estudi del pintor t'acull i els grans llenços s'acomoden a la teva mirada. L'obra que ens rep t'ofereix uns traçats i una semblança que no et són del tot insòlits, són càlids, narren fragments de vida, porcions de territori, porcions de paisatge cultural, i sí, hi dialogues i en descobreixes l'encís. No són siluetes àgils o lleugeres, són consistents i massisses estructures que dificulten la identificació imminent, et capten.

No parlem ara de figuració, aquí han fugit les cassetes que s'insinuaven en aquell màxim exponent de *Casetas i séquies* (2015), de la col·lecció de pintura de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona; no es relata la part d'una absoluta abstracció res s'organitza ordenadament, igual com a l'obra de la coberta d'*Els homes de la terra i el mar*, de Sebastià Juan Arbó (Proa, 2015). El rigor del treball conforma una estructura precisa, acceptada amb pocs canvis estridents. La severitat metodològica abraça cada-cuna de les peces, aquest rigor atrapa l'experiència sensorial, i de sobte aquest lloc hipotèticament íntim es dissol amb el compliment d'espais, de buits, d'obertures, de tancats i de closos finits que adoren unes coloracions que provenen de les altes temperatures, i alhora de les inclemències, amb contrast.

Les *geografies* de Miquel Paton les obres que precedeixen el seu trajecte, el de l'exposició "Cartografia (És)" segueixen perquè hi ha tractament espacial en l'elaboració de cada pintura, però és el cromatisme recuperat de l'obra de l'any 2005, amb una nova concepció, el que ara recobra protagonisme. Els colors terciaris s'ajusten on els primaris desapareixen, deixant tan sols referències. ¿Ens apropem potser al "cercle cromàtic" de Goethe (1810), on el context artístic de la seva època es resituava entre la raó i l'emoció, la ciència i les vivències?

Aquesta immensa comesa, de gran abast, es desplaça així de l'estudi de l'artista al *museion*, a l'actual Museu de Tortosa, on s'acullen col·leccions d'art i patrimoni, i *in situ* es reinicia un nou diàleg, tractat amb el mateix llenguatge. És aleshores quan m'esclata la referència de Theo van Doesburg, quan convidà a instal·lar-nos al *Cafè L'Aubette* o com habitar una pintura (Estrasburg, 1928). Els grans formats se'n van apoderant de la magna construcció, de la composició conformata entre l'arquitectura i la pintura, entre la intersecció que trobem entre el temps i l'espai, quan ens condueix a observar un corol·lari de conjuminació entre el fet de pintar i el de dissenyar arquitectures, per tal que puguem analitzar com l'obra mana a l'espai o com també ens pot convidar a percebre que l'espai pot esdevenir domini de l'obra.

Així, les peces no s'ajusten solament a l'enigma de formes. Com s'ha dit, aquell camí que penetra en la línia aporta alhora misticisme, que fugí d'allò sagrat i entra en noves perspectives

amarades d'espiritualitat, silenci, recolliment, d'una plàcida reacció. Com diu Miquel Paton: "Busco la meva originalitat, no una originalitat de la història de l'art". Si tenim present aquesta asseveració i si hom té en compte el procés individual de l'artista, però també la concreta línia d'actuació de Miquel Paton, recordarem Humboldt, citat per J. S. Mill¹, qui argumenta el principi a *Sobre la llibertat* (1859), qui atribuïa un valor molt alt a la individualitat i deia:

Llibertat i varietat de situacions, per un banda, i que de la conjunció d'aquestes condicions n'ergeixi vigor individual i una àmplia diversitat, per l'altra, deriva finalment de l'originalitat.

Abordem un cromatisme que de vegades ens ofereix una gradació i una composició discontinua, i en ocasions la línia es transforma en corba i s'arqueja, capturant agitació.

Incontenible, aunque indecisa,
la línea en curva se dispara
como si un pájaro jugara
con el contorno de la brisa.
Cautivo al fin que lo promueve
y al negro albor que lo sombra,
el claroscuro redondea
la cima exacta del relieve.

Rafael Alberti. *A la pintura, cantata del color y la línea* (1945)².

L'exposició "Formes d'un anhel" és el conjunt d'obra inèdita

que Miquel Paton presenta al Museu de Tortosa, la retòrica mescla de sensacions us invitarà a entrar a l'espectacle, a l'exhibició de força i opulència, a la presentació de tenacitat cap al trajecte marcat per l'ésser humà, aquí l'home. Aquest conglomerat d'emocions ens equipara a la sinestesi o equivalència sensorial i intuïtiva que proposava Baudelaire per als poetes, la inspiració de l'associació de tonalitats inspirades.

Per últim, ens centrem en els contorns. Observem com les recreacions de la columna quadrilobulada, a partir d'un quadrat, aporten un format de quatre lòbuls a manera de tipus d'arc amb porcions de circumferència, que es tallen en angle recte. Ens presenta una evolució del pilar cruciforme del romànic, amb similitud dels pilars *bordonats* del gòtic, aquella motllura convexa de secció més o menys circular. Convideu-vos a sumir-vos a la trilogia, aquestes tres obres són les que inicien una nova actitud en el conjunt integral del procés artístic.

Quins són aquells conceptes clau que recordarem de l'exposició "Formes d'un anhel"? La dimensionalitat, pels seus formats i la seva adaptació a l'espai; el cromatisme, per les combinacions i superposicions de tons i contrast de colors càlids i freds, i també de la línia divisòria simultània; i per últim, l'evolució de la forma, de la velada figuració i de la metàfora de les construccions i els seus contorns, dels colors plans amb contrastos foscos, els delimitats dels *cloisonnés* compartimentats a l'estil dels postimpressionistes, de la filogènesi dels closos finits.

Núria Gil Duran

Doctora en Història de l'Art
i comissària de l'exposició

¹ John Stuart Mill. *The Basic Writings of John Stuart Mill: On Liberty, The Subjection of Women and Utilitarianism*. New York: Modern Library, 2002.

² Alberti, Rafael. *A la pintura. Poema del color y de la línea* (1945-1967). Madrid: Alianza Editorial, 2003.

OBRA

PINTURA 118

2016

116 x 178 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 127

2016
116 x 178 cm
Oli sobre cotó

PINTURA 122

2016

70 x 70 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 129

2016
70 x 70 cm
Oli sobre cotó

PINTURA 124

2016

70 x 70 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 126

2016
70 x 70 cm
Oli sobre cotó

LES MANIOBRES DE LA LLUM

Una obra artística és la forma que adopta un anhel. Una troballa. O una estació en el camí de recerca. L'obsessió i la constància poden ser molt bé atributs d'aquesta recerca, com ho podrien ser el joc i la provatura, sempre hi intervinguin també la passió i la necessitat, és a dir, que el que finalment ens ofereix l'artista no sigui un exercici sinó una consecució.

Perquè no em crec res de realment valuos que no s'imposi uns límits, que no reconegui els límits. Així, la "Pintura 121" de Miquel Paton ens ofereix uns gran finestrals al món o ens mostra les variacions cromàtiques de la terra, ens regala el vitalisme de la variació i el contrast, una forma d'hedonisme, però ho fa a través d'un ordre perfectament meditat, i que té unes arrels fordes, en l'erència arquitectònica o plàstica.

¿És això el que ha volgut manifestar amb aquestes rotundes vetes fosques que comuniquen i ordenen? Lluny d'enraellar la llum, per al meu gust la projecten, doten el discurs pictòric d'un nervi i una potència expressiva molt convincent. Em fan pensar: bandejem el caos, ara que hi som a temps. Però observem que la penombra s'ensenyoreix també d'alguna parcel·la solar... I és que malgrat el compromís amb la llum i amb l'ordre i amb la llibertat i amb la bellesa, no podem ignorar que els bàrbars ja han vençut les primeres muralles.

Emili Rosales Castellà

Escriptor i editor

PINTURA 121

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

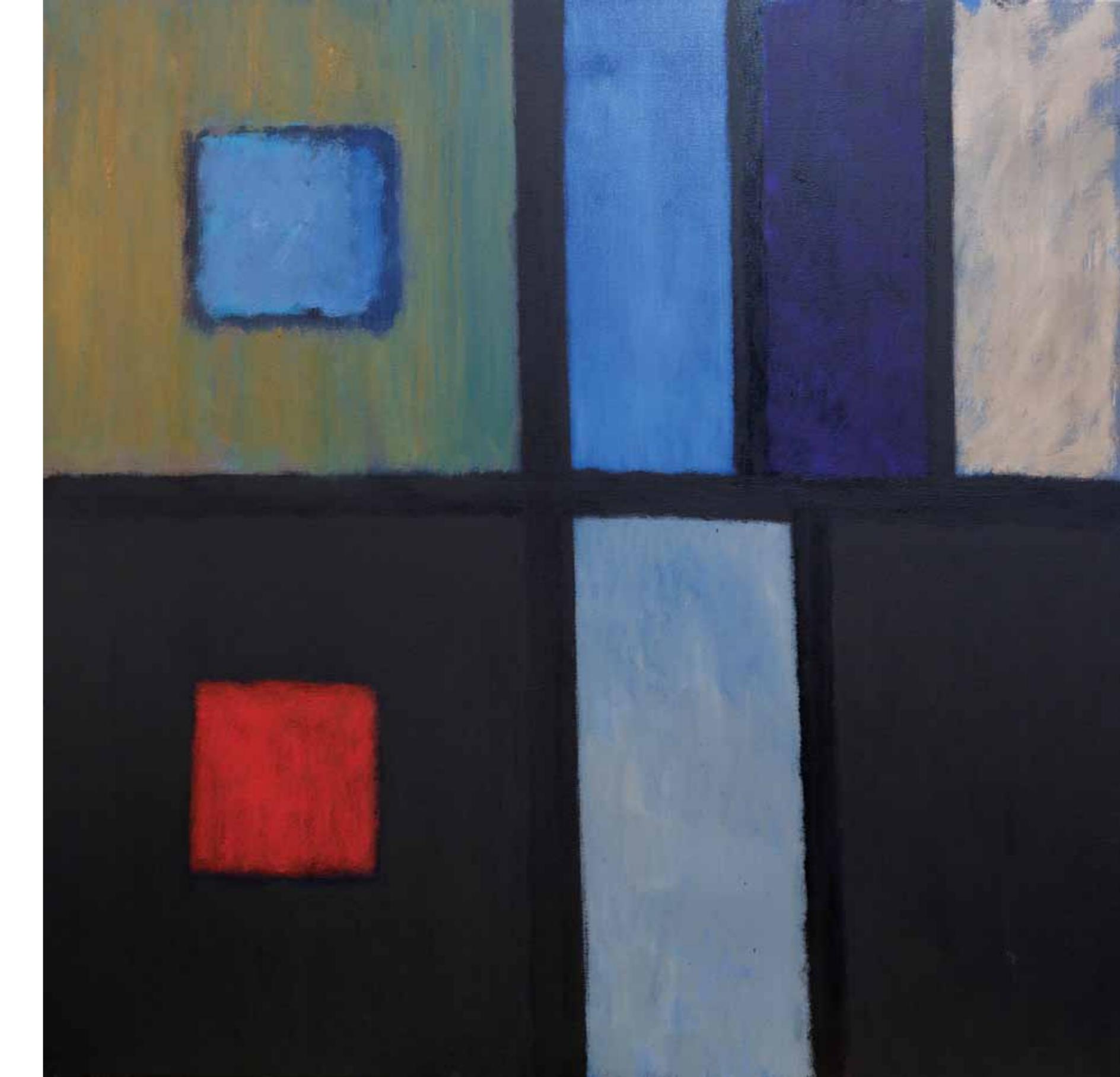

PINTURA 125

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 128

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

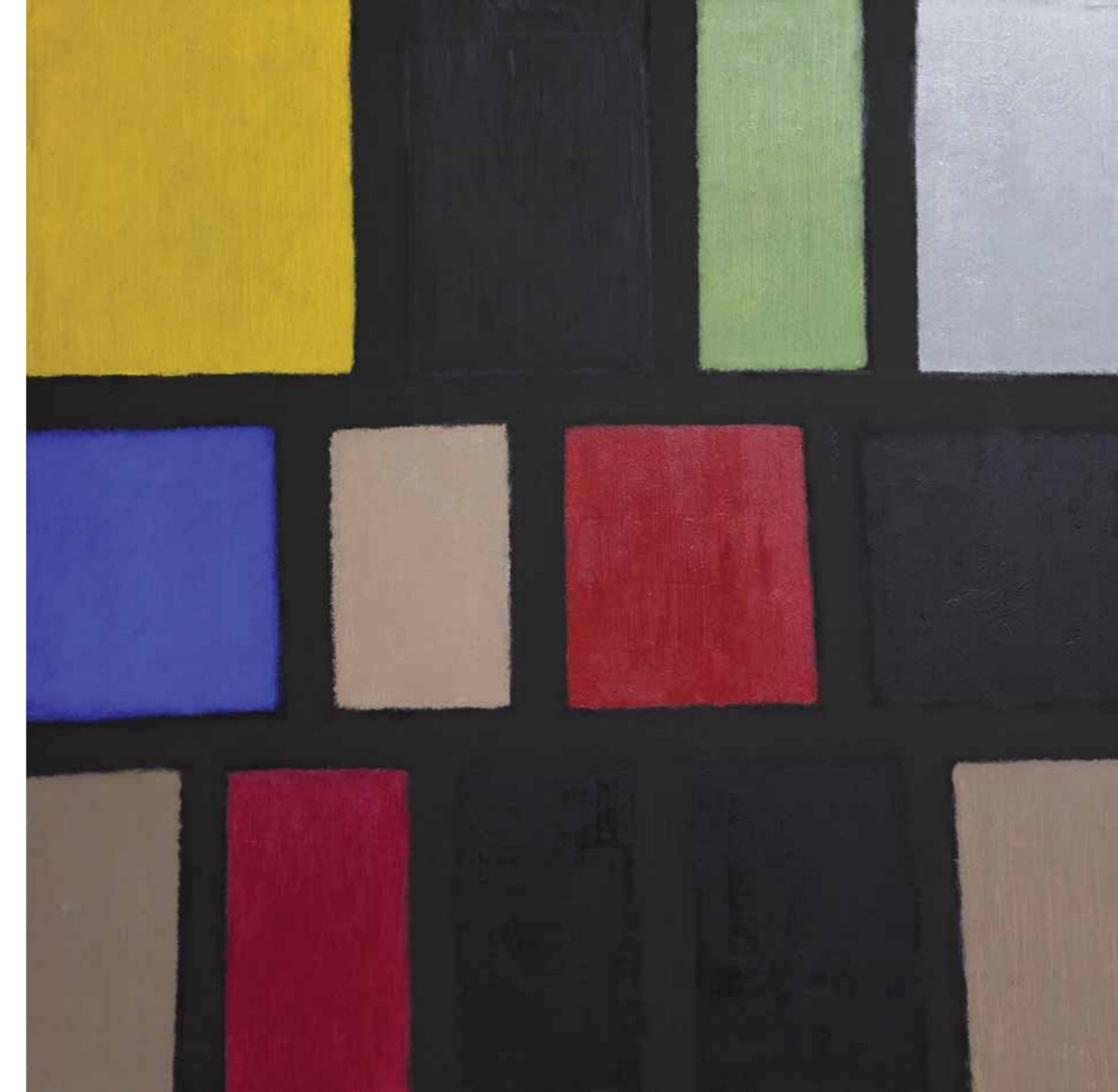

PINTURA 119

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 123

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 117

2016
114 x 195 cm
Oli sobre cotó

FITAR L'ANHEL

Els peus antics que han trepitjat la nostra terra han deixat al llarg del camí rastres, fites que en el nostre present continuen modelant la nostra vida sobre la terra comuna. Quan de menut anava a pescar amb mon pare, i observava unes pedres apilonades sobresortint de dins la mar, em preguntava pels homes que abans de nosaltres, molt abans de tots els nosaltres, havien posat unes pedres dins la mar. Mon pare, home arranat a la terra i a la mar, un dia em va dir: "Aquí, fill meu, no calis mai"

Contemplar les pintures "Fitar l'anhel I", "Fitar l'anhel II" i "Fitar l'anhel III", em fa recordar la perplexitat i l'emoció d'aquell xiquet estranyat que obria els ulls mirant aquelles pedres dins la mar. Tothom comparteix que qui vulgui construir un futur cal que estigui ben arrelat a la terra. Un lloc a la terra que cal fer refugi on sentir-se protegit. El tros de terra que habita Miquel, entre riu i mar, hortes i garrigues, planes i muntanyes, no és una excepció. S'han hagut de fer solcs, cordons, marges, canals, sèquies, casetes, pobles i catedrals. Aquestes formes tant identificables de les columnes que surten de la terra ens parlen d'això. Tota creació és una generació de formes.

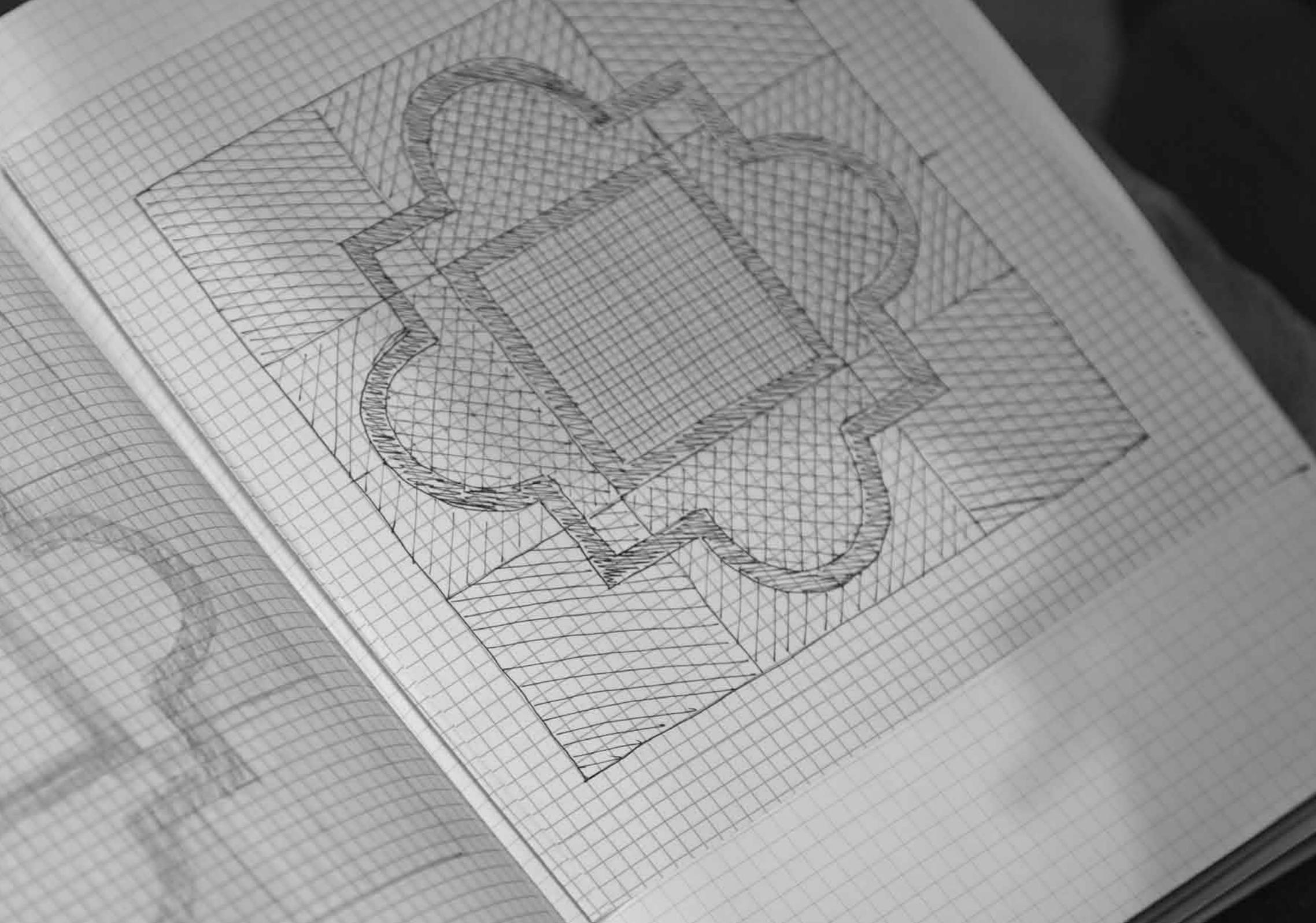
La *Cartografia(És)*, títol de l'anterior exposició de Miquel,

instal·lada en la perspectiva de l'horitzó terrestre, queda fecundada per la mirada des del zenit en un primer moment: la terra s'enlaira, puja cap al cel, i el cel descendeix foradant la terra. Alhora, les columnes mostren un eix, una creu on el lloc, el *topos*, és també un *tempus*, la cartografia esdevé genealogia. El futur que espera al nostre present és, en certa mesura, enterrat en els pilars del nostre passat. És per això que la narració de l'exposició ens porta unes vegades cap a baix, cap a la terra, d'altres cap amunt, cap al cel. I en la línia temporal, conversa entre el món passat i el món present.

I ara, quan arribem a aquest moment de la nostra contemplació, enmig d'aquest tres quadres, la forma de l'anhel és un cel i una terra, un passat i un present que es postulen i condicionen mútuament. En la forma del quadrat central del quadre trobem la materialitat d'un punt fix on coincideixen dalt i baix, on es compenetren cel i terra, temps i eternitat, carn i esperit. Quedem-nos aquí, en aquest eix, justament en l'eix mateix, i calem les nostres sàrsies, en aquest rogle, i no tinguem por. El sentit de les pedres és fitar l'anhel: crear un lloc en el món per aturar-se i escoltar la bellesa. Aquest anhel, no sé si el de Miquel, és el meu anhel.

Ramon Rosales Sebastià

Catedràtic de Filosofia i professor

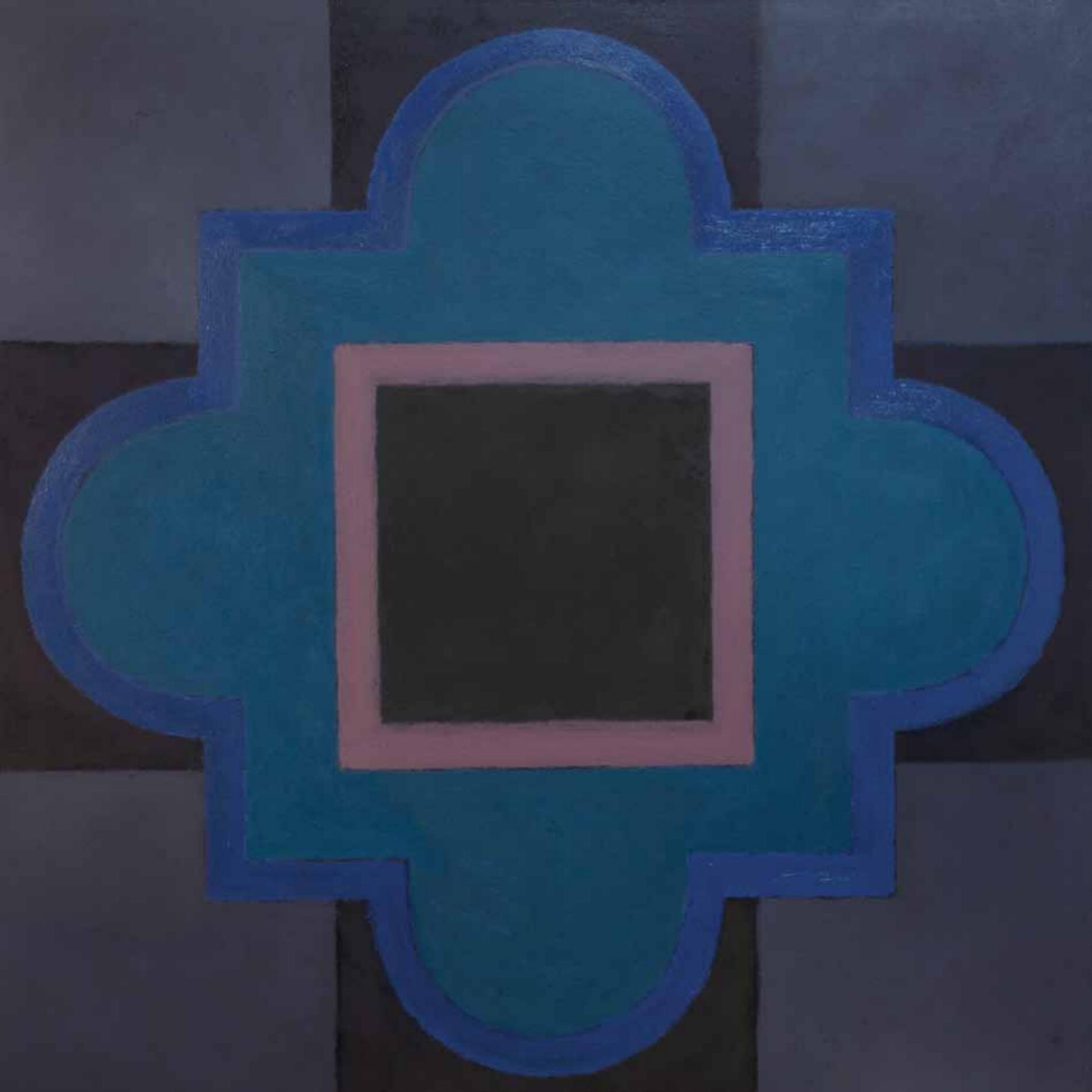

FITAR L'ANHEL I

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

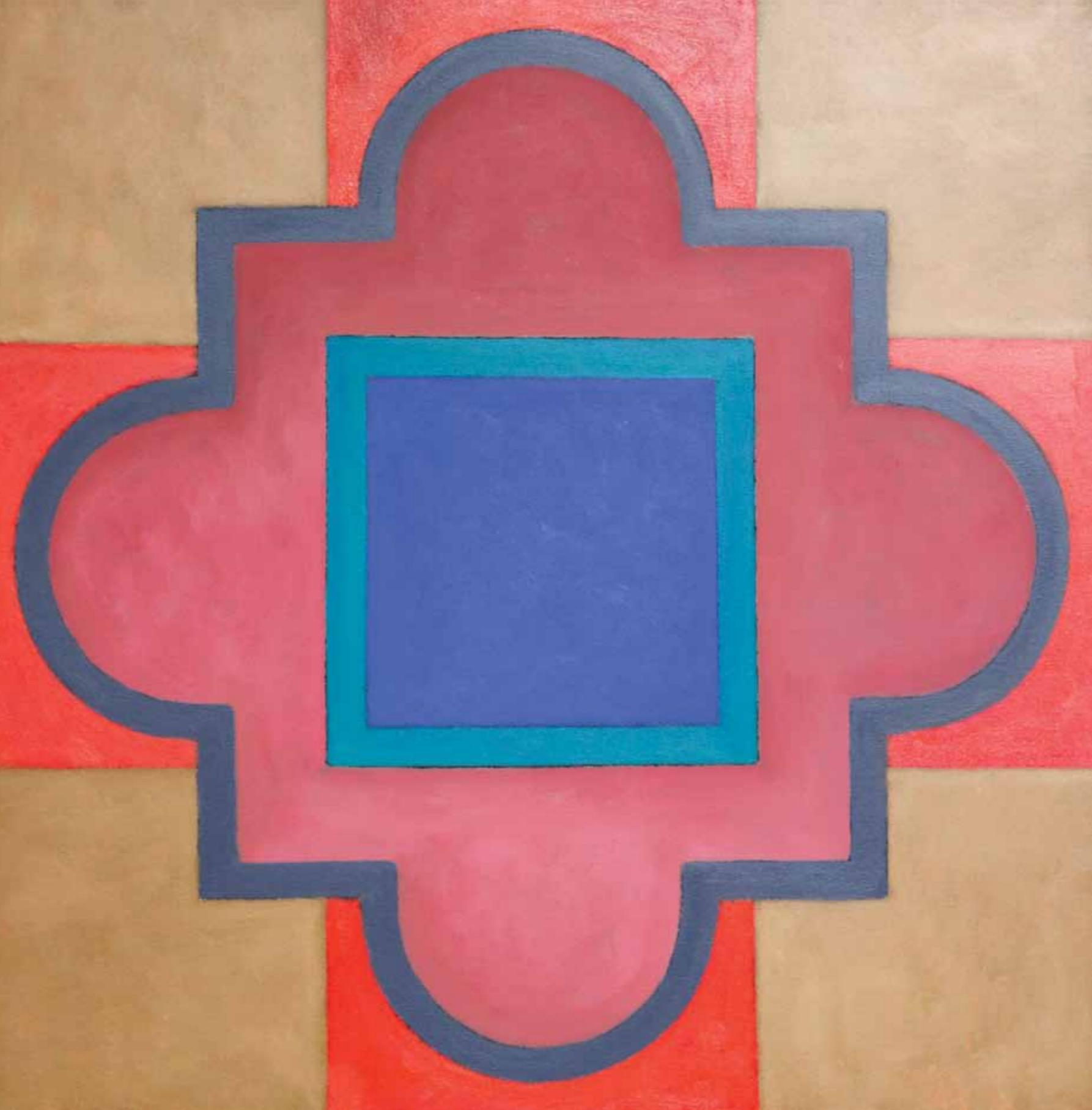

FITAR L'ANHEL II

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

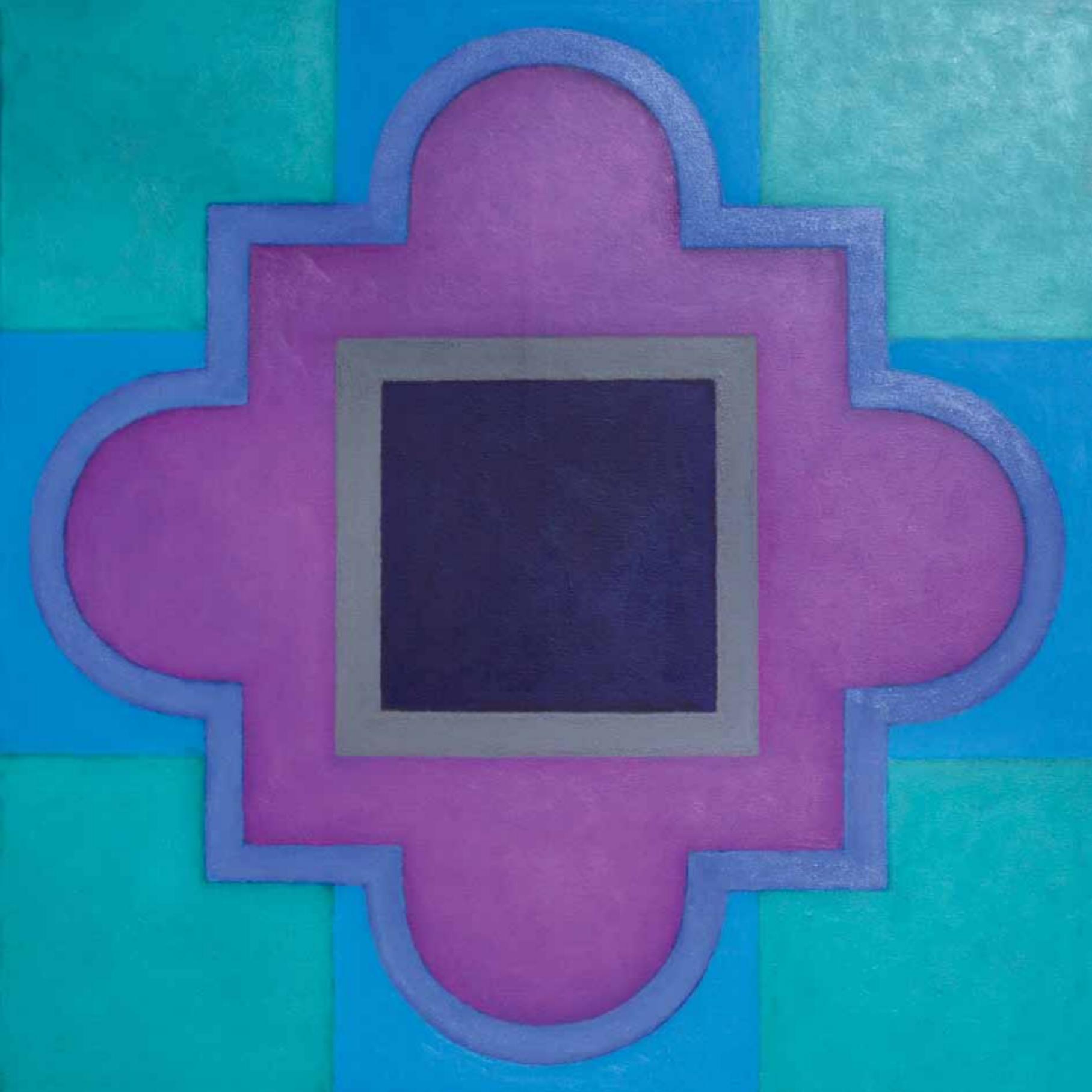

FITAR L'ANHEL III

2016

130 x 130 cm

Oli sobre cotó

PINTURA 120

2016
80 x 80 cm
Oli sobre cotó

PINTURA 133

2016

80 x 80 cm

Oli sobre cotó

Assisteix a classes de dibuix a l'Escola d'Art de la Diputació de Tarragona a Tortosa. Als anys 80 comença a exposar regularment les seves pintures, en mostres individuals i col·lectives. Realitza viatges d'estudi a Grècia i a Itàlia, treballant amb altres pintors i visitant les principals obres de l'Antiguitat Clàssica. Analitza l'obra de Velázquez i de Goya, a la pinacoteca del Museu del Prado.

Durant la dècada dels noranta continua viatjant a diferents ciutats d'Itàlia, interessat per l'obra de pintors italians de diferents èpoques. Es dedica plenament a pintar. Ingressa a la Facultat de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona, on es llicencia en la especialitat de pintura. Coneix en directe l'obra dels expressionistes abstractes americans, Gottlieb, Rothko, Motherwell...

A partir de la primera dècada dels segle XXI, la seva pintura es torna més plana; el tema principal són els paisatges

del delta de l'Ebre, que treballa al seu estudi de la Ràpita. Visita exposicions de Malévich, Rothko, Klee, Torres Garcia...

La seva obra tendeix cap a l'abstracció geomètrica. Efectua freqüents viatges a Londres i París, on visita els principals centres d'art. Exposa amb regularitat en institucions i prestigioses galeries d'art. Pinta paisatges que presenten analogies amb les pintures de Mondrian.

Presenta un clara tendència cap a l'abstracció geomètrica en les pintures més recents. S'endinsa en un viatge al Zentrum Paul Klee, de Berna. Recorre el Veneto per retrobar-se amb l'obra de Palladio.

Inicia una etapa de pintures espirituals i contemplatives. És quan realitza la intervenció a la Capella dels Prats, a les Cases d'Alcanar.

És seguidor de la Teoria del color, de Goethe i en sintonia amb les teories estètiques de Baudelaire.

SHAPES OF A YEARNING

The Museu de Tortosa offers a regular program of temporary exhibitions at the Antoni Garcia gallery of the city's former abattoir. Its main lines of action are dissemination of cultural and historical heritage and dissemination of the visual arts, with special attention to artists from the city and the region. The exhibition featured in this catalog falls within the latter line of programming.

Shapes of a Yearning presents new work by artist Miquel Paton, a painter from Tortosa who has developed and consolidated his own language deeply connected to this land. The recognition of his work shows our firm commitment to bringing his work to the public to show his latest creations and contribute to expanding a theoretical corpus that contextualizes his work.

This collection of works was created especially for the Museu de Tortosa, and the Tortosa City Council, the Tarragona Provincial Council and the Institute for the Development of the Regions of the Ebro (IDECE) have participated in the belief that this exhibition seeks to recognize Paton's work and creative talent. In this regard, I would like to give thanks to Dolors Queralt, city councilor for culture, and Núria Gil, the curator of the exhibition.

I therefore invite you to once again approach the uniqueness of his sensibility and enjoy this artist's ability to find propitious ways to express the essential through his work.

Ferran Bel i Accensi

Mayor of Tortosa

When you enter an intimate space, you have the feeling of transgressing something that does not belong to you, which you are not part of—that you are instigating a breach between the self and the other. When the space is an artist's studio, this happens to a considerable extent. What do you expect to see? Will you be drawn into dialogue? Here the painter's studio welcomes you, and the large canvases accommodate your gaze. The work that receives you offers lines and a likeness that are not entirely strange; they are warm, narrate fragments of life, pieces of territory, pieces of cultural landscape and, yes, you engage with them and discover their appeal. They are not light and agile silhouettes but firm, solid structures that hinder imminent identification; they rivet you.

This is not figurativism—here the little houses hinted at to the greatest degree in *Casetas i sèquies* (2015) from the painting collection of the Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi in Barcelona have disappeared; it does not signal the advent of an absolute abstraction where nothing is organized in an orderly fashion as in the cover art for *Els homes de la terra i el mar* by Sebastià Juan Arbó (Proa, 2015). The rigor of the work conforms to a precise structure, accepted with few strident changes. The methodological severity girds each of the pieces; this rigor captures the sensorial experience, and suddenly this hypothetically intimate place is dissolved with the division into spaces, voids, openings, fences and finite enclosures worshiping colors from the heat and simultaneously inclemency, with contrast.

Miquel Paton's geographies—the works that anticipate his path, that of the exhibition *Cartografía (És)*—continue because there is spatial treatment in developing each painting, but it is the colorfulness revived from the 2005 work, with a new conception, that now regains prominence. Tertiary colors fill in where primary colors disappear, leaving only references. Are we perhaps moving closer to Goethe's color wheel (1810), where the artistic context of his time was repositioned between reason and emotion, science and experience?

This immense, wide-reaching task thus moves from the artist's studio in the Musaeum to the present-day Museu de Tortosa, which houses collections of art and heritage, and a new dialogue is being restarted *in situ* using the same language. Theo van Doesburg now bursts into mind, when he proposed taking up in Café Aubette or how to inhabit a painting (Strasbourg, 1928). The large format paintings pull you into the great construction, the composition formed between architecture and painting, between the intersection found between time and space, as you are led to observe a corollary of combination between the act of painting and that of designing architecture in order to analyze how the work commands the space and how it can also invite you to perceive that the space can become the domain of the work.

The pieces thus do not conform solely to the enigma of shapes. As mentioned, the path that penetrates the line contributes mysticism at the same time; eschewing the sacred it arrives at new perspectives imbued with spirituality, silence,

reverence—with a placid reverberation. As Miquel Paton says, "I seek my originality, not the originality of the history of art." Remembering this statement and bearing in mind the artist's individual process but also Miquel Paton's specific course of action, one will recall Humboldt, who ascribed a very high value to individuality, quoted by John Stuart Mill¹ when he argued for this principle in *On Liberty* (1859):

That for this there are two requisites, "freedom, and a variety of situations;" and that from the union of these arise "individual vigor and manifold diversity," which combine themselves in "originality."

We are faced with a use of color that sometimes offers a discontinuous gradation and composition, and on occasion the line becomes a curve and arches, capturing agitation.

Inconrible, aunque indecisa,
la línea en curva se dispara
como si un pájaro jugara
con el contorno de la brisa.
Cautivo al fin que lo promueve
y al negro albor que lo sombra,
el claroscuro redondea
la cima exacta del relieve.

Rafael Alberti, "A la pintura, cantata del color
y la línea" (1945)²

The exhibition *Shapes of a Yearning* is a collection of new work presented by Miquel Paton at the Museu de Tortosa. Its rhetorical blend of sensations invites you to enter the spectacle, the display of strength and opulence, the exhibition of tenacity towards the course marked by human beings—here, man. This conglomerate of emotions supplies synesthesia or the sensory and intuitive equivalence Baudelaire proposed for poets, the inspiration of the association of inspired color schemes.

Finally, a word on the outlines. You can see how the recreations of the quadrilobate column based on a square provide a four-lobe format like a kind of arch with portions of circumference which intersect at right angles. It shows an evolution of the Romanesque cruciform pillar with similarities to the clustered pillars of Gothic architecture—the convex molding with a more or less circular cross section. Allow yourself to become absorbed in the trilogy; these three works begin a new attitude in the comprehensive whole of the artistic process.

Which are the key concepts one takes away from the *Shapes of a Yearning* exhibition? Dimensionality, for its formats and adaptation to the space; the use of color, for the combinations and overlapping tones and contrast of warm and cool colors as well as the co-occurrent dividing line; and lastly, the evolution of the shape, of the veiled figurativism and the metaphor of the constructions and their outlines, the flat colors with dark contrasts, the borders of the compartmented *cloisonnés* in the style of the Post-Impressionists, the phylogenesis of the finite enclosures.

Núria Gil Duran
PhD in Art History
Exhibition Curator

¹ John Stuart Mill. *Sobre la llibertat*. Girona: Edicions de la Ela Geminada, 2012.

² Alberti, Rafael. *A la pintura. Poema del color y de la línea (1945-967)*. Madrid: Alianza Editorial, 2003.

A work of art is the shape taken by a yearning. A discovery. Or a stop on the path of investigation. Obsession and persistence may very well be attributes of this investigation, as may play and experimentation; passion and need are also always involved—in other words, what the artist ultimately offers is not an exercise but an accomplishment.

For me nothing is really valuable if it does not impose limits, if it does not recognize limits. Thus Miquel Paton's *Pintura 125* offers large windows onto the world and shows us the colorful variations of the earth; it gifts us the vitalism of variation and contrast, a form of hedonism, but it does so through a perfectly meditated order, one with deep roots in architectural and visual heritage.

Is this what he wanted to express with these emphatic dark veins that connect and create order? Far from diffracting the light, in my opinion they project it, giving the pictorial discourse vigor and a strongly compelling expressive potential. They make me think: let's banish chaos, now, while we still have time. But you can see that shadow is also taking possession of a patch... For despite the commitment to light and order and freedom and beauty, one cannot overlook that the barbarians have already broken through the first walls.

Emili Rosales Castellà

Writer and publisher

The ancient feet that have tread this land have left traces along the path, waymarks that today continue to shape our shared life on Earth. When I went fishing with my father as a little boy and saw the piled up stones jutting out of the sea, I wondered about the men who came before us, who long before us had placed those stones in the sea. One day my father, a man close to the land and the sea, told me: "Here, my son, don't ever wade in."

Studying the paintings *Fitar l'anhel I*, *Fitar l'anhel II* and *Fitar l'anhel III* brings to mind the perplexity and emotion of that boy who opened his eyes looking at those stones in the sea. Common to everyone is the need to be firmly grounded on Earth if one wishes to build a future. A place on Earth to seek haven for protection. The corner Miquel inhabits, between river and sea, farms and garigues, plains and mountains, is no exception. Furrows, tracts, borders, channels, dams, houses, towns and cathedrals had to be made. The easily identifiable shapes of the columns that emerge from the earth speak of this. All creation is a generation of shapes.

Cartografia (És), the title of Miquel's most recent exhibition, designed with the perspective of the terrestrial horizon,

is initially made fertile by the gaze from above: the earth rises towards the heavens, and the heavens descend, piercing the earth. At the same time, the columns form an axis, a cross where the place, the *topos*, is also a *tempus*. Mapping becomes genealogy. The future that awaits our present is, to some extent, buried in the pillars of our past. This is why the narration of the exhibition at times brings us down, towards the earth, and at others upwards, towards the sky. And in a timeline, a conversation between the worlds of the past and present.

And now, when we arrive at this moment of our contemplation, amidst these three paintings, the shape of the yearning is sky and land, a past and a present that posit and condition each other. In the shape of the central square of the painting we find the materiality of a fixed point where above and below coincide, where heaven and earth, time and eternity, flesh and spirit interpenetrate. Let us stay here on this axis, directly on the axis, and cast our nets for this round, without fear. The direction of the stones is delimiting yearning: creating a place in the world to stop and enjoy beauty. This yearning, I don't know if it is Miquel's, but it is mine.

Ramon Rosales Sebastià
Professor of Philosophy

He attended drawing classes at the Tarragona Provincial Council School of Art in Tortosa. In the 1980s he began to exhibit his paintings regularly in solo and group exhibitions. He travelled to Greece and Italy, working with other painters and visiting the main works of classical antiquity. He analyzed the work of Velázquez and Goya at the gallery of the Prado Museum.

In the 1990s he continued to travel to different cities in Italy, interested in the work of Italian painters of different periods. He devoted himself fully to painting. He enrolled at the Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi in Barcelona, where he obtained a llicenciatura degree with a specialty in painting. He encountered the work of American Abstract Expressionists including Gottlieb, Rothko and Motherwell in person.

Beginning in the 2000s, his painting became flatter; working in his studio in Sant Carles de la Ràpita, the main theme is the

landscape of the Ebro Delta. He visited exhibitions of work by Malevich, Rothko, Klee, Torres García and others.

His work begins to turn towards geometric abstraction. He made frequent trips to London and Paris, where he visited the main art centers. He regularly exhibited at institutions and prestigious art galleries. The landscapes he paints invite comparison with Mondrian's paintings.

His most recent paintings show a clear trend towards geometric abstraction. He embarked on a trip to the Zentrum Paul Klee in Bern. He travelled across Veneto to revisit the work of Palladio.

He entered a period of spiritual and contemplative paintings. This is when he undertook the project at the Capella dels Prats in Les Cases d'Alcanar.

He is an adherent of Goethe's color theory and attuned to the aesthetic theories of Baudelaire.

ISBN 978-8-461791-67-5

9 788461 791675